

Linda

‘Ik had liever gezien dat jij deze zomer zou besteden aan je her-tentamens.’ Linda’s moeder staat met over elkaar geslagen armen tegen de deurpost geleund, haar lippen zijn tot een dunne streep weggetrokken.

Linda propt topjes en korte broeken in een rugzak die op haar bed ligt, verwilderd kijkt ze rond. Niet omdat ze bang is iets te vergeten – integendeel, in Blanes zijn er ook winkels – maar om zich een houding te geven nu haar moeder zo nadrukkelijk op antwoord wacht. Of nee: nu ze zo nadrukkelijk op het jústie antwoord wacht. *Je hebt gelijk, mam, ik zal me acht zomerweken tussen deze vier muren opsluiten met de module ‘motiverende gespreksvoering’.*

Wat interesseert haar die hele opleiding Toegepaste psychologie nou nog nu Alejandro niets meer van zich laat horen.

‘Wat heb je eigenlijk in Blanes te zoeken?’

Er klinkt een waarschuwing in de woorden die Linda herkent als hét teken dat ze op haar schreden moet terugkeren of anders... Ze trekt het koord van de rugzak aan en legt er een knoop in. Dan hijst ze het ding op haar rug. ‘Buiten zon, zee en zand bedoel je?’ vraagt ze met haar allerliefste glimlach. Het interesseert haar geen zier of ze straks nog welkom is in het ouderlijk huis, dan zoekt ze wel een kamer.

‘Daarvoor kun je ook naar Zandvoort,’ klinkt het scherp.

Linda schiet in een paar teenslippers. ‘Zwemmen tussen de kwallen. Nee, dank je. Mag ik er even langs?’

Kort heeft ze het gevoel dat haar moeder van plan is de deuropening te blokkeren tot haar vliegtuig naar Barcelona op kruishoogte is, maar dan doet ze een stap opzij.

‘Over twee weken ben ik weer terug,’ roept Linda terwijl ze de trap af loopt.

‘Ik mag hopen dat je deze keer geen ongewenst cadeautje meebrengt.’

Zo’n antwoord had ze kunnen verwachten. Er springen tranen in Linda’s ogen, met een woest gebaar veegt ze haar wangen droog. Het wordt echt hoog tijd dat ze op zichzelf gaat wonen.

Buiten is het typisch Nederlands druipweer. Op haar teenslippers rent ze naar de bushalte, halverwege glijdt haar voet van de zool en een seconde later ligt ze als een schildpad op haar rugzak te spartelen terwijl passagiers al in- en uitstappen. Tegen de tijd dat Linda is opgekrabbeld, rijdt lijn 300 weg.

Dat begint goed. Ze kijkt op de dienstregeling. Als ze de volgende bus wel haalt – alsof het mogelijk is die te missen nu ze bij de halte staat – is ze nog op tijd om in te checken. Ze laat haar rugzak op de grond vallen en gaat onder het afdakje zitten. Haar lichtblauwe short is besmeurd met modder en ook op haar onderarm zit een veeg straatvuil. Ze kijkt naar de lucht, die loodgrijs is. Vanmiddag om tien over één wacht ze bij de bagageband van Barcelona-El Prat op haar rugzak, en een paar uur later loopt ze met haar blote voeten over het strand van Blanes, op het stuk vóór Bar Olé.

Met het elastiekje dat om haar pols zit bindt ze haar lange donkerblonde haar in een staart. De zenuwen nemen de overhand, haar hart tikt alsof ze een stevige wandeling maakt en haar maag schreeuwt om eten, het liefst veel en vet. Toch durft

ze niet naar de snackhoek verderop te lopen uit angst opnieuw een bus te missen. Weken lag het ticket op haar nachtkastje: het toegangsbewijs tot Alejandro's leven. Om deze vakantie te kunnen betalen heeft ze in februari de collegebanken ingeruild voor kassa zes van Albert Heijn, haar moeder weet niet beter of ze volgt nog steeds trouw haar lessen.

Ze kan in Spanje blijven, bij Alejandro, en gewoon een kattenbelletje naar huis sturen: 'Adios!'

Haar middenrif trekt kramperig samen. Misschien is Alejandro wel dood en schreef hij haar daarom nooit meer terug. Of hij is verliefd geworden op een ander – *verloofd, getrouwd...* Verhuisd!

Joh, wie weet staakt de Spaanse post al twee jaar!

De kans is groot dat hij nog altijd in Blanes woont en bij Bar Olé biertjes tapt met ieder jaar een ander zomerliefje aan zijn zij. De knoop in haar maag dreigt nu echt onaangenaam te worden.

Lijn 300 rijdt het busstation op, een golf regenwater spoelt over haar onderbenen, donkere modderspetters blijven achter. Zachtjes vloekend komt Linda overeind, zelfs haar rugzak is aan de buitenkant nat. Ze hijst het ding over haar schouder en stapt in. Als de chauffeur een stempel op haar strippenkaart drukt zegt ze sarcastisch: 'Bedankt.'

'Het is anders gewoon mijn werk,' zegt hij in de veronderstelling dat ze op het stempel doelt.

'Mensen zeiknat rijden?' vraagt ze. 'Leuke baan!'

Pas nu kijkt hij haar aan. 'Ga jij altijd met zo'n humeur op vakantie?' De man knikt richting haar rugzak.

'Als ik droog het vliegtuig in kan niet.' Zonder de chauffeur een blik waardig te keuren sjouwt ze haar rugzak door het gangpad naar achteren en ploft daar op de bank. Haar huid is koud en nat en ze heeft geen jas meegenomen. Met een ruk trekt ze

het koord van haar rugzak open om er een trui uit op te diepen. Even later staart ze door het raam naar de stromende regen die plassen vormt langs de rondweg Hoofddorp, het grijze beton maakt haar moedeloos. Linda sluit haar ogen.

Alejandro schudt zijn natte zwarte krullen uit, de spetters vliegen over haar heen. Hij laat zich in het zand naast haar vallen, korrels plakken op zijn vochtige huid. Guappa, zegt hij. Inmiddels weet ze wat het betekent: hij vindt haar mooi. In Nederland vindt niemand haar mooi. Melkboerenhondenhaar, melkflessenpoten, te lang en te slungelig. Maar deze Spaanse jongen met zijn bruine huid en spieren die je ziet rollen als hij zich beweegt, kijkt met andere ogen naar haar middelmatigheid. Hier is ze een uitzondering, niet de regel. Zijn lippen raken voorzichtig de hare, ze proeven zout.

Geschrokken opent Linda haar ogen, een kort moment rook ze de zee bij Blanes en hoorde ze de geluiden van de boulevard, langsscheurende brommertjes, Spaanse obers die in hun koe-terwaals Engels toeristen hun terras op proberen te praten en het gelach van mensen die een fles wijn delen.

De bus is gevuld met natgeregende mensen waardoor er een bedompte geur hangt. Bleke gezichten met hangende mondhoeken kijken stoïcijns voor zich uit naar het moment waarop hun halte bereikt is.

Over twee weken zit ze in dezelfde bus terug naar huis.

Of niet...

De rit naar Schiphol duurt langer dan ze had gehoopt. Bij iedere halte staat weer iemand bepakt en bezakt te wachten of moet een vrouw met een kinderwagen uitstappen. Ellens vader had aangeboden om haar én Judith op te halen, maar Judith heeft het aanbod afgeslagen omdat de vriend van haar moeder

al reed, en zij wilde liever alleen zijn met haar gedachten. De komende twee weken delen ze met z'n drieën een gehuurde tent op een camping aan de buitenrand van Blanes, dan is er geen tijd en ruimte meer om na te denken. Deze hele vakantie kan een teleurstelling worden als Alejandro haar straks peinzend aankijkt en in het Spaans ratelt dat hij wel iets bekends ziet, maar even niet meer op haar naam kan komen. Linda gaat ver-zitten. De afgelopen weken heeft ze niet durven stilstaan bij het idee dat ze die zomer voor Alejandro vriendin nummer zoveel was.

‘Spaanse mannen zijn allemaal hetzelfde,’ had haar moeder gezegd toen ze aankondigde met Judith en Ellen twee weken naar Blanes te gaan, alsof ze ervaringsdeskundige is.

Ze zou zo graag in Spanje blijven en een baantje als serveerster nemen in een van de barretjes of restaurants tegenover het strand; weg van de collegebanken, weg van kassa zes en vooral: weg van haar ouders.

In haar rugzak zit een stapel Thomas Cook-travellercheques waar ze met gemak een halfjaar van kan rondkomen. Het is hoogzomer, al die terrassen schreeuwen om personeel dat drie talen spreekt. Tegen de tijd dat het zomerseizoen is afgelopen, ziet ze wel weer verder.

In de verte doemt de verkeerstoren van Schiphol al op. De honger knaagt. Straks, als ze in de vertrekhal is, moet ze eerst iets te eten scoren.

Inmiddels is het opgehouden met regenen, toch hangt de bewolking zwaar boven het land waardoor stijgende vliegtuigen snel uit het zicht verdwijnen en landende toestellen uit het niets verschijnen. Vanavond, misschien morgenochtend, zal ze hem weer zien.

En dan, Linda, en dan?

Over haar lijkt dat ze Alejandro onmiddellijk laat blijken dat

hij het doel van haar reis is en niet het strand van Blanes. Pas als hij met een goede verklaring voor zijn schriftelijk zwijgen komt, zal zij de woorden zeggen die ze instudeerde: 'Te quiero, ik hou van je.'

Judith

Judith staart naar de twee waszakken die haar moeder heeft dichtgebonden met een stuk touw uit de zadeltassen van Timo, haar vriend.

‘Zo,’ zegt ze. ‘Daar kan onmogelijk iets uit vallen.’

‘Hebben we echt geen koffer?’ probeert Judith het nogmaals. Dit ziet er zo armoedig uit dat ze zich nu al schaamt.

Haar moeder zucht. ‘Sorry meisje, je zult het hiermee moeten doen.’ Ze blaast sigarettenrook Judiths slaapkamer in. ‘Hoe laat moet je op Schiphol zijn?’

Timo is stoned en heeft zojuist zijn eerste biertje geopend. Ze weigert om bij hem achterop te stappen. ‘Die twee zakken passen nooit in zijn zadeltassen,’ zegt ze.

‘Natuurlijk wel. Gewoon een beetje proppen, dat doen wij ook altijd.’

Judith pakt de post van haar slaapkamerdeur vast. ‘Ik wil me nog even omkleden,’ zegt ze.

‘Vroeger was je niet zo preuts.’ Haar moeder doet een stap achteruit, de gang in.

‘Vroeger was ik een kind.’ Judith gooit de deur dicht. Er zit jammer genoeg geen slot op. Sinds ze bij Timo wonen, verkleedt ze zich meestal in de badkamer. Die man valt om de haverklap zonder kloppen haar slaapkamer binnen. In het begin dacht ze werkelijk dat het onnadenkendheid van hem was, per

slot van rekening had Timo nog nooit samengewoond, maar sinds een paar weken bekruipt haar het gevoel dat hij bewust zijn momenten uitkiest om zinloze vragen te stellen als: 'Is er nog melk?' Ze snapt niet wat haar moeder in hem ziet.

Judith trekt de spijkerbroek onder haar lange rok omhoog en laat dan pas de rok zakken.

En straks zou ze achter op de motor naar Schiphol moeten? 'Timo is je stiefvader, hij doet het graag voor je,' had haar moeder gezegd. Haar hele leven was er geen vader geweest en nu, op haar negentiende, moet ze Timo de motormuis als papa adopteren. De man die stevast een krat Heineken naast zijn stoel heeft staan en sjekkie rookt alsof het de enige manier is om zuurstof binnen te krijgen.

Het schorre geluid van de intercom kondigt bezoek aan.

'Wie is dat?' schreeuwt haar moeder door de flat. Sinds de woningbouwvereniging een camerasysteem heeft aangelegd hangt er een scherpje in de gang waarmee ze kunnen zien wie er beneden aanbelt.

'Jaap!' hoort ze Timo roepen.

Saved by the bell. Jaap betekent nog meer drank en drugs.

Judith blijft in haar slaapkamer wachten tot ze Jaaps gerochel in de woonkamer hoort. Als ze zich een paar minuten koest houdt, is de eerste joint opgestoken. Dan zijn Timo en zijn maat een stuk minder alert, net als haar moeder. In de Bijlmer was het geen feest, maar Schalkwijk met Timo kan ze nauwelijks een verbetering noemen. Als ze terug is uit Blanes, gaat ze een kamer zoeken in Amsterdam. Gelukkig heeft ze nog tijd genoeg om de bus naar Schiphol te nemen, of de trein.

Buiten regent het. Judith pakt een kort spijkerjasje van bed en trekt het aan, daarna schiet ze in een paar gypies en knoopt de veters dicht. Het aanhoudende gehoest dat vanuit de woonkamer klinkt vertelt haar genoeg. Ze pakt de twee waszak-

ken van bed en houdt ze in één hand vast, de touwen snijden in haar huid. Daarna opent ze de slaapkamerdeur op een kier. De gang is leeg, en nog mooier: de deur van de woonkamer staat niet langer wagenwijd open. Als ze een sprintje trekt en de buitendeur zo stilletjes mogelijk van het slot haalt, hebben ze met een beetje geluk pas over een halfuurtje in de gaten dat zij is vertrokken.

Judith slikt, het slaat helemaal nergens op dat ze de flat uit vlucht, maar ze wandelt nog liever naar de vertrekhal dan achter op Timo's Harley te klimmen. Plotseling bekruipt haar het eigenaardige gevoel dat ze hier nooit meer terug zal komen.

Het vliegtuig stort neer!

'Fijn, Judith,' mompelt ze hardop. 'Maak jezelf maar gek.'

Voorzichtig opent ze haar slaapkamerdeur een beetje verder, er klinkt een lachsalvo vanuit de woonkamer. Zonder nog langer na te denken grijpt ze haar kans en beent door de gang richting de buitendeur. Even later staat ze op de galerij en met in iedere hand een waszak rent ze naar de lift.

Bij de bushalte staan meerdere mensen te wachten. Ze duikt weg tussen de menige en bidt in stilte dat de bus naar het station snel komt. Ondanks de regen is het warm buiten. Judiths lange, donkere haar plakt binnen een paar minuten in natte slierten tegen haar wangen. Met een vinger veegt ze uitgelopen mascara onder haar ogen weg. In Spanje is het beter weer, daar schijnt de zon.

Even later stopt de bus naar het station bij de halte. Judith stapt als laatste in en laat zich naast een dikke vrouw op de bank vallen. Die trekt onmiddellijk een vies gezicht. 'Je zou toch moeten weten dat roken slecht voor je is,' zegt ze op onvriendelijke toon.

Alsof zoveel extra kilo's wel gezond is, denkt Judith, maar ze

zegt niets terug. De chauffeur trekt wild op. Zo wild zelfs dat een van de waszakken omver rolt. De man tegenover haar plukt hem uit het middenpad en zet hem weer op zijn plek.

‘Herkenbaar,’ zegt hij met een grijns. ‘Toen ik nog studeerde nam ik ook altijd de was mee naar huis. Altijd fijn, zo’n moeder die voor je zorgt.’

Judith produceert een lach waarvan ze hoopt dat hij er oprecht uitziet en wendt dan haar blik af. Twee weken zonder Timo en haar moeder, zonder de geur van wiet en verschaald bier, zonder ruzies die luidruchtig worden uitgevochten, dichtslaande deuren of trillende ruiten; twee weken Spanje! De enige grens die zij in haar leven overstak ligt boven op de Vaalserberg. Alleen dat vliegen, daar ziet ze tegenop.

De cadans van de trein werkt rustgevend. Ongetwijfeld is haar vertrek inmiddels opgemerkt, maar ze is negentien en voor de wet volwassen, niemand kan haar tegenhouden. Judith leunt achterover, de wagon is bijna leeg. Alleen bij de deur zit een jong stel met een peuter. Het kind brabbelt onverstaanbaar terwijl hij een autootje met zijn handje door de lucht laat zweven. Ooit wil ze kinderen, minstens twee. Alleen opgroeien is niet leuk.

Judith laat haar hoofd achterover tegen de bank vallen en staart naar het plafond. En ze wil trouwen met een man die in geen enkel opzicht op Timo lijkt. Soms vraagt ze zich af of haar moeder wel gelukkig met hem is, de laatste tijd vliegen de kilo’s vliegen er bij haar af en haar handen beginnen op vogelpootjes te lijken.

Judith draait haar hoofd naar rechts, het landschap vliegt voorbij. Over een paar uur is de hemel blauw en schijnt de zon, over een paar uur is ze heel ver weg van alles wat haar ongelukkig maakt. *Twee weken lang, en dan...* Niet aan denken.

De deur gaat open, een conducteur van een jaar of dertig komt de coupé binnen. Terwijl hij de kaartjes van het gezin controleert, zoekt Judith in haar broekzak. Tegen de tijd dat de man haar richting op komt, vist ze er een strippenkaart uit, het papier is vochtig van de regen. ‘Sorry,’ zegt ze.

‘Voor een avondje uit accepteer ik dit.’ Grijnzend houdt hij twee helften omhoog, de inkt is doorgelopen. ‘Waar ga je naartoe?’

‘Spanje,’ zegt ze.

Hij fronst niet-begrijpend zijn wenkbrauwen. ‘Spanje?’ herhaalt hij.

Ze volgt zijn blik naar de waszakken die tegenover haar op de bank staan. ‘Ja,’ zegt Judith. ‘Spanje. Ik ga daar wonen.’ Het is een klinkklare leugen, maar wel eentje die voorkomt dat ze hem moet afwijzen.

‘Je emigreert met je vuile was?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Het droogt daar beter dan hier.’

De man schudt zijn hoofd. ‘Nou, succes dan maar. In Spanje.’

Ze glimlacht. ‘Dank je.’ Daarna wendt ze haar blik weer van hem af om opnieuw naar buiten te staren.

Het is opgehouden met regenen, in de verte breekt het wolkendek. Over een kwartier is ze op Schiphol. Een prettig soort zenuwachtigheid maakt zich nu van haar meester, vanavond kan ze voor het eerst haar studie Spaanse taal en literatuur in de praktijk brengen. Linda is al vaker in Blanes geweest en Ellen schijnt er als kind een vakantie te hebben doorgebracht, maar daar kan ze zich niets meer van herinneren. Het was dan ook Linda’s idee om twee weken aan de Costa Brava te gaan bakken op het strand. Ze hoopt maar dat het leven in Spanje goedkoper is dan in Nederland, zoveel geld heeft ze niet mee. Met het dunne stapeltje cheques dat in haar jaszak zit moet ze het zien uit te zingen. Volgens Linda was er twee jaar geleden nog geen

pinautomaat te vinden in Blanes, even de laatste tientjes van haar rekening halen zit er dus niet in. Over dat alles hoeft ze zich natuurlijk geen zorgen te maken als dat vliegtuig in een vrije val naar...

‘Stoppen, Judith,’ zegt ze ongemerkt hardop tegen zichzelf.

‘Waarmee?’

Het gezicht van de conducteur komt ineens boven de bank uit, kennelijk zit hij zijn dienst uit in haar coupé.

‘Iedere seconde op mijn horloge kijken of we al in de buurt zijn.’ Het klinkt niet vriendelijk, ze beseft het helemaal, maar het gevoel dat deze man haar stalkt krijgt ze niet weggedrukt.

Ze trekt de waszakken van de bank en komt abrupt overeind, om zich vervolgens met haar hele hebben en houwen door het gangpad naar het bordes te wurmen in de hoop dat hij snapt dat ze niet op zijn gezelschap zit te wachten.

Eenmaal weer alleen gaat ze op een klapstoel zitten, en luis-terend naar het regelmatige *kedeng* van de trein, ziet ze door het raam vliegtuigen opstijgen.